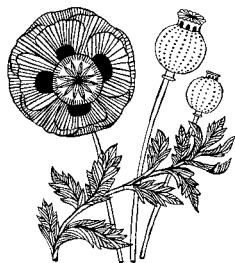

COLIN MELOY

WILDWOOD

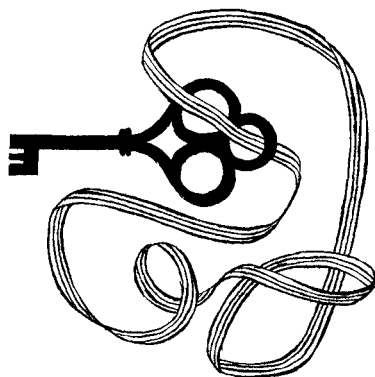
A VADON MÉLYÉN

Illusztrálta

CARSON ELLIS

Open Books

E L S Ő F E J E Z E T

Egy fiú és a patkánya

Esik a hó.
Olyan fehér, akár a hattyútoll, olyan fehér, akár a virágzó liliom. Vakítóan ragyog az erdő sötétzöld és mélybarna háttere előtt. A hópelyhek puha kupacokba gyűlnek a borostyán némán szendergő indái és a feketeszeder-bokrok között. Összegyűlnek a magasba szökő fenyők tövében, lepelként borítják be a cédrusok vaskos gyökerei közti hézagokat.

Egy ösvény kanyarog az erdőben. Ezt az ösvényt is érintetlen, szűz hó borítja.

Ha valaki nem tud az ösvényről, és nem tudja, hogy a hó alatt rejtőző köveit már évszázadok óta koptatják lábak és paták, akkor azt

hiheti, csupán a véletlen műve, hogy ezen a szakaszon nem nőttek fák. Egyetlen lábnyom sem látható errefelé. Ez a valaki talán azt hiheti, legfeljebb vadak járnak errefelé, és a fák a hangtalanul járó teremtmények – őzek, rénszarvasok és medvék – munkája miatt nem tudtak gyökeret eresztetni. De még itt, a világ legeldugottabb helyén sem látni állatok nyomát. És minél több hó hull, annál inkább láthatatlanná teszi az utat, amely így a hatalmas, végtelen erdő egyik jelentéktelen részletévé válik.

De hegyezd a füled, és talán te is meghallasz valamit.

Az út csendes.

Figyelj!

A békés mozdulatlanságot távoli lárma zavarja meg. Egy hintó kerekeit hallani, és mellette még lónyerítést; szegény párákat sejtetően erejük végső határáig hajszolják. Patáik őrült dübörgését csak a hó tompítja. Nézd csak: nyaktörő sebességgel bekanyarodik egy hintó, és ahogy beveszi a kanyart, a négy kereke közül kettő egy pillanatra elemelkedik a talajtól. A hintót két verejtékező, éjfekete ló húzza. Orrlikaikból, mint kéményből a füst, dől a pára. A bakon ott ül a kocsis – feketébe öltözött, szakadt kalapos, nagydarab férfi. Durva szavakkal ösztökéli a lovait, kiabál, az ostorát suhogtatja. Arcába mély árkokat ró a rémület. Két ostorcsapás között félve pillant a fák közé.

Nézd csak meg jobban: mögötte, a parányi, fekete hintóban egy hölgy ül magányosan. Finom selyemruhát visel, az arcát reszketeg, rózsaszín fátyol takarja. Ujjait ragyogó gyűrűk ékesítik. Bájos papírlégyezőjét hol idegesen kinyitja, hol összezárja. Ő is félve kémleli a környező fákat, mintha keresne közöttük valamit vagy valakit.

Vele szemközt egy mives láda kapott helyet, az oldalán arany- és ezüstdíszítés. A ládát kettős kapocs zárja le, amelynek kulcsa a nő nyakában függ egy aranyláncon. A nő nyughatatlan; a legyezőjével megütögeti a hintó tetejét.

A kocsis hallja a kopogtatást, és újabb ostorcsapásokkal ösztökéli még nagyobb sebességre a lovait. Aztán egyszer csak mozgást lát maga előtt az úton. Hunyorog, hogy lásson valamit a vakítóan fehér hóban.

Egy fiú áll az út közepén.

Nem akármilyen fiú. A távolból úgy látszik, elegánsan hímzett, katonatiszthez illő zubbonyt visel, mintha csak most érkezett volna a krími háborúból. Usánkája alól göndör fekete fürtök kandikálnak ki. Üres parittyát lóbál lazán a fél kezében. És egy patkány ül a vállán.

– Megállj! – kiáltja. – Elő a rakománnyal!

– Hallottad, mit mondott! – kiáltja a patkány. – Húzd be a féket, dagikám!

A kocsis átkozódik egyet a bajsza alatt. Egy gyors csuklómozdulattal elejti az ostorát, és két kézbe veszi a gyeplőt. A következő pillanatban alamuszi mosoly terül el az arcán, és újra a lovak közé csap.

– GYIÁ!

A fiú, aki az imént még magabiztosnak látszott, elsápad, nagyot nyel.

– Komolyan beszélek! – dadogja.

A kocsis keskeny ajka mögül meghökkentően sárga fogsor villan elő. A hintóban utazó hölgy felsikkant az újabb zökkenéstől. A fiú sietve lehajol, és felkap a földről egy kavicsot. Letörli róla a havat, majd behelyezi a parittyájába.

– Ne akard, hogy megtegyem! – figyelmezteti a kocsist, bár nem világos, hogy az hallja-e a szavát; továbbra is ijesztő sebességgel vágat a fiú és a patkánya felé.

A fiú némi szakértelemmel – láthatóan begyakorolta a mozdulatot – útjára engedi a parittyából a követ, amely egyenesen a kocsis felé repül, de az még időben el tud hajolni előre, úgyhogy a kavics ártalmatlanul hullik alá a hóba. Nincs ideje újabb követ találni; a hintó már olyan közel jár hozzá, hogy szinte érzi a lovak verejtékének szagát.

A patkány riadt cincogás kíséretében az ösvény mellett húzódó árokba vetődik. A fiú követi a példáját. A hintó eldübörög mellettük. A lovak, akiket alaposan megriasztott, hogy kis híján nekiütköztek a két brigantinak, nyerítve húznak el mellettük.

Az elfátyolozott hölgy a nyakában lévő kulcsocskához kap. A félelemtől újabb, trillázó hangok szakadnak fel belőle. A kocsis, akit kissé elbizakodottá tett az iménti merész húzása, a vállá felett odakiált a fiúnak és a patkányának:

– Sok szerencsét legközelebb, pancserek!

Mivel azonban egy pillanatra hátrafordult, nem veszi észre a dominóként az útra boruló cédrusrönköket. Egymás után három is elé vágódik: *bamm, bamm, bamm!*

A nő felsikolt; a kocsis ismét előrefordul, és nagyot ránt a gyeplőn. A lovak megbokrosodnak. A patáik kétségbeesetten keresik a fogást a csúszós talajon. A hintó megbillen, és ijesztően nyikorogni kezd. A kocsis ismét rákiált a lovaira, és néhány ügyes manőverrel sikerül átvezetnie őket és a hintót a fák között. A következő pillanatban emberi alakok tűnnek fel előtte: fiúk és lányok, akik a korábban látott